

# La coherència de deixar-se portar, per Gemma Humet

*La cantautora terrassenca reflexiona sobre l'exigència que senten els artistes per ser 'coherents', i com de difícil, i també avorrit, pot arribar a ser*



Gemma Humet | Juan Miguel Morales

És tardor quan escric això i he fet el canvi d'armari fa pocs dies: guardar la roba d'estiu i retrobar-te amb la d'hivern. No sé per què, però em ve al cap que el que vam viure la temporada passada mentre dúiem posats aquests jerseis, aquests vestits o aquestes samarretes ja no tornarà, perquè el passat mai no torna, però el present es converteix en futur, i aquest encara està per escriure.

Trobo que és entre emocionant i angoixant això de no saber cap on virarà el vent dels nostres dies. Just en aquest moment de canvi d'estació em trobo immersa en la composició del meu proper disc i les pors i els nervis se'm mengen les costelles. Els dubtes. Sempre els maleïts dubtes. I el debat etern... Per a qui fem les coses quan estem creant? Per a nosaltres? Per al públic? Què volem dir? Què volem explicar? Què volem expressar? Què volem que entenguin les persones que escoltaran les nostres cançons o llegiran els nostres textos o vindran a veure els nostres espectacles?



## **És entre emocionant i angoixant no saber cap on virarà el vent de les nostres vides**

I sabeu quina és la resposta que em donen amb més freqüència i la que estic descobrint que em fa més ràbia? "Sigues coherent i trobaràs el camí." Com si fos fàcil! Em vindria de gust respondre: "Ho ets tu, de coherent, amb la teva vida? Ets conscient del que m'estàs demanant?". He obert el diccionari per buscar sinònims del concepte en qüestió i, entre molts d'altres, hi trobo: afinitat, coincidència, connexió, contacte, continuïtat, enllaç, fil, llaç, lligam, nexa, unió, vincle, relació? I això em porta a reflexionar sobre què vol dir per a mi ser coherent. Potser podria ser com posar-se un mateix davant d'un mirall imaginari, davant d'uns ulls sincers, càlids, i sobretot, que t'abracin i t'estimin. Veure't i mirar-te sense armadures, sense pretensions. Fa poc em van dir que els éssers humans som incoherents per naturalesa, i segurament qui m'ho va dir té raó. Per tant, ens hem d'esforçar a entendre que ser-ho només implica deixar fluir la vida, abraçar el canvi constant com a lògica que ens porta a avançar. Enllaçar-te amb tu mateixa, utilitzant un fil indestructible per fer la llaçada més bonica que pugui existir: el llaç que t'uneix a tu amb tu. Aquell llaç que crea el vincle necessari per poder ser, per poder expressar-nos, per poder ser lliures i donar continuïtat a la nostra essència.

És impossible que una mateixa cosa, un mateix estil, unes mateixes paraules ens defineixin per tota la vida. Si això fos així em penso que seria una mica com estar morts. I el que em sembla curiós és que, sovint, això als artistes se'ns demana: se'ns ha de poder etiquetar. Sense etiqueta no se'ns pot catalogar. S'ha de ser o una cosa o l'altra. L'ambigüïtat, en general, a la vida, costa d'entendre. I no podem pretendre ser blanc o negre, perquè el que dona sentit a existir són els colors. Poder pintar els nostres dies, les nostres cançons, els nostres discos i lletres des del prisma que necessitem en aquell moment. I és bonic entendre la creació com a acte de sinceritat. Sinceritat cap als altres, però sobretot, cap a un mateix. Mai no hi haurà dues persones que entenguin una cançó de la mateixa manera perquè cada cor que escolta és únic.

Fer. Deixar-se portar. En i amb llibertat. Duem l'evolució inherent a la pell i som rostres infinits capaços de ser casa de moltes vides, capaços d'omplir moltes pàgines i fer-ho de moltes maneres diferents sense deixar de ser nosaltres. I al final, potser la coherència també és això.